

[Christmas Møller.]

Det, jeg tænkte paa, var følgende: Jeg er gammel nok til at huske, da det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i 1909 slog Hr. Fraenkel i Horsens og derefter stormede her ind i Tinget og skulde jævne med Jorden den danske Industri og føre den over til Staten, Sukkerfabrikkerne skulde overtages af Staten — det Forslag husker maaske det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen? (*Hans Nielsen*: Ja!). Jo, det husker han! Og jeg kunde ogsaa tænke mig forskellige andre Forslag og Planer, som det ærede Medlem har gjort sig til Talsmand for. Og det, jeg saa tænkte paa, var, hvordan det ærede Medlem nu har lavet en Sukkerordning, saaledes at det borgerlige Samfunds Sukkerfabrikker dog fik et anstændigt Udbytte, og det, jeg tænkte paa, var — jeg tror ikke, jeg røber Udvalgshemmeligheder ved at sige det —, at naar vi i Valutaudvalget har drøftet et eller andet Spørgsmaal, som kunde have Interesse for dette eller hint Aktieselskab, denne eller hin Fabrik, saa har det aldrig været den fremstormende Hans, som havde været udenlands, nej, saa var det noget helt andet, saa var det det ærede Medlem som Landmandsbankens Afvklingsafdelings Formand, saa at sige Overbankdirektør her i Landet, nær Meningsfælle og Raadgiver af den højtærede Statsminister, der stod op og talte saa om Konfektion, saa om Tekstil og saa om alle de øvrige Industrier, der findes.

Det var det, jeg tænkte paa, naturligvis, ikke det ærede Medlems private Forhold, de kommer mig ikke ved i denne Forbindelse, nej, jeg tænkte paa, at denne fremstormende Samfundsreformatør fra 1909 var i Sandhed i 1932 blevet til noget ganske andet, blevet til denne hyggelige — ja, Bedstefar kan man jo ikke sige, for det Udtryk bruger man jo om en anden højtæret Socialdemokrat, men Onkel, kan jeg sige, for en Række Virksomheder, som han tager sig bedst muligt af. Det var det, jeg tænkte paa, og jeg tror, at mange Medlemmer af Valutaudvalget, maaske ikke her fra Talerstolen, men saa paa anden Maade, vil give mig Ret i, at jeg derved har karakteriseret det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ganske godt.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Statsminister og kan sige til ham, at han jo paa en nogenlunde effektiv Maade i en Sag, i hvilken han var angrebet, aabenbart mente det rimeligt og naturligt at henvise til de Anskuelser, jeg kunde gøre gældende, og det kan jeg for saa vidt kun udtale min Tilfredshed med; men naar den

højtærede Statsminister saa gik videre og antydede, saaledes som han ogsaa ved anden Lejlighed har antydnet, at det kunde være Regeringens Hensigt at udskrive det ene Folketingsvalg efter det andet for derigennem at opnaa, hvad den politisk ønskede, saa vil jeg have Lov til at sige til Regeringen, at jeg er af den Opfattelse, at dette vilde være en overmaade urimelig Taktik. Jeg har sagt, at Valuta-loven, saaledes som den er blevet vedtaget, gav Valget, hvad Valgets er, og at der ikke kan være den ringeste Tvivl om — det rolige Tempo, har man vel Lov til at sige, som Tingets Forhandlinger nu skal føres i, selv om Aftenmøder saa at sige er Dagens Orden, og dette, at vi ikke har faaet Forslag om Dækningslove og andet forelagt, viser ogsaa, at nu skal vi nogenlunde tage det med Ro —, at Regeringen forstaar de to Valg saaledes, at Samarbejdet imellem Partierne maa være det, Regeringen i første Række skal arbejde for.

Her gaar da Statsministeren videre, idet han taler om Socialdemokratiet — og Socialdemokratiets Stilling interesserede ham jo i særlig Grad — med nogle ejendommelige Bemærkninger om Socialdemokratiets Stilling overfor det nye, kommunistiske Parti. Statsministeren talte om, at der var en Alliance mellem de Konservative og Venstre og saa Kommunisterne imod det stakkels socialdemokratiske Parti. Man kan tillægge det kommunistiske Partis Indmarch paa Rigsdagen større eller mindre Betydning — og jeg for mit Vedkommende tror ikke, man endnu helt kan være klar over, om det betyder, at et venstresocialistisk Arbejderparti er ved at dannes, eller det ikke gør det; jeg tror, man maa sige, at Valget den 16. November meget godt kan være en Krusning, saa at dette Parti atter glider tilbage, men det kan ogsaa betyde en lignende Udvikling, som man har set i andre Lande —, men til i Dag, saaledes som Forholdene er i Dag her paa Rigsdagen, saa tror jeg, den højtærede Statsminister bør gøre sig klart, at det i hvert Fald betyder dette, at Socialdemokratiet ikke længere er Fløjpartiet til venstre, men at ogsaa her i Tinget er der skabt til venstre for Socialdemokratiet et Parti. (*Statsministeren* [Stauning]: Nej! Nej!). (*Hans Nielsen*: Nej, til høre for Jer!). . . Se, det er aldrig klogt, ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og højtærede Statsminister, at afbryde, for det viser kun, hvor ubehageligt det er, det, man siger. Men en Kendsgerning er det, at der nu til venstre for Socialdemokratiet er dannet et Fløjparti, saaledes at Socialdemokratiet ikke længere er Fløjparti til venstre.